

5.po Trojici – 4.7.2021 – Prečo za ním ideš?

Pane mój, idem za Tebou, lebo nepoznám nikoho, kto má slová o večnom živote. Idem za Tebou, lebo sama som stratená a nerozumiem cestám tohto sveta. Idem za Tebou, lebo sama sa bojím a bývam ubitá životom, ktorý ma premáha a oslabuje. Kráčaj predom mnou, aby som nezablúdila v spleti pozemských ciest. Amen.

Ozeáš 2:4-7 „Obviňujte si matku, obviňujte, lebo nie mi je ženou a ja nie som jej mužom. Nech si odstráni z tváre známky svojho smilstva a zo svojich ňadier znaky cudzoložstva. Ináč vyzlečiem ju donaha, postavím ju, aká bola v deň svojho narodenia, spravím ju podobnou púšti, urobím ju podobnou vyprahlej krajine a umorím ju smädom. Nezlutujem sa ani nad jej synmi, lebo sú deťmi smilstva. Lebo ich matka smilnila, hanebne si počínala tá, čo ich počala, keď hovorievala: zájdem si ja za svojimi milencami, ktorí mi dávajú chlieb a vodu, vlnu a ľan, olej a nápoje“.

Kvôli čomu by sme sa vedeli spreneveriť svojim zásadám? Je vôbec niečo také, kvôli čomu by sa to oplatilo?

Ozeáš prehovára k vyvolenému ľudu v čase chudoby aj nadbytku. Oboje môže byť totiž zdrojom odpadnutia od Hospodina. **Ak má človek málo, tak sa vzdáľuje od Pána Boha, pretože reptá a je nespokojný. Ak má človek veľa, odchádza od Pána Boha, pretože má pocit, že všetko zvládne sám a nepotrebuje Boha s Jeho požehnaním.** Alebo spolu s Pánom uctieva aj ďalšie božstvá, o ktorých si myslí alebo verí, že práve oni mu dávajú všetko potrebné pre život.

V tom všetkom – v chudobe či nadbytku – však národ nebol Pánu Bohu verný: dávali si amulety a robili zárezy ako prejav dôvery voči pohanským bohom plodnosti. Hoci mali všetko od Hospodina, povedali si: ideme za inými bohmi, oni nám dajú chlieb, vodu, vlnu, ľan, olej a nápoje. Namiesto vďačnosti sa teda Pán Boh od svojho ľudu dočkal odpadnutia.

Nie prvý, ani posledný krát sa presne toto stalo: keď je človeku veľmi zle alebo veľmi dobre, stáva sa pre neho Pán Boh nezáujímavý a na príťaž. **Ak z Boha nič nemá, lebo mu nedáva, čo chce alebo je už sebestačný, potom nepotrebuje upevňovať svoj vzťah s Ním.** A tak sa stáva, že sa spreneveruje zásadám, ktoré doteraz uznával, zanecháva spôsoby, ktorými sa doteraz riadil a vzdáva sa hodnôt, ktoré doteraz propagoval. Ešte si to vie aj pekne zdôvodniť: lebo na vine je Pán Boh, ktorý nerobí, čo človek chce.

Ďalšia možnosť je, že človek – v chudobe aj nedostatku – reaguje takto: Pán Boh má povinnosť sa o nás postarať, pretože sme Jeho vyvolený ľud, sme Jeho požehnaní a On sa zaviazal, že nám dá všetko, čo budeme potrebovať. Lenže zrazu prišiel Ozeáš a hovorí, že toto vyvolenie nefunguje automaticky. Nestačí sa narodiť v správnom národe, nestačí vykonávať náboženské úkony, nestačí sa prihlásiť k veriacim a pre nás – nestačí zaplatiť príspevok a prísť na Vianoce do kostola. Život s Bohom znamená vieru a vernosť, ak toto v tomto vzťahu chýba, potom sa to odzrkadľuje aj v bežnom živote.

Tak sa môžeme z negatívneho príkladu Izraela poučiť aj my.

V chudobe máme ďakovať a dôverovať Pánu Bohu, že sa o nás postará. Vyžaduje si to plnú dôveru, že Bohu nič nie je nemožné a že ak sa stará o kvety či zvieratá, ani my Mu nie sme ľahostajní. V čase nedostatku máme hľadať predovšetkým Božie kráľovstvo a vzťah s Pánom Bohom a všetko ostatné nám bude pridané, dané navyše. Aj v čase chudoby by sme nemali zabúdať na milosrdenstvo, pretože stále sú ľudia, ktorí sú biednejší ako my a potrebujú to, čo my máme: či už ide o peniaze alebo praktickú pomoc v čase rôznych životných kríz. Naša vlastná chudoba nás nemá oberať o túžbu po milosrdenstve a pomoci. To, že sme chudobní nemá byť dôvodom k závisti či ponížovaniu, ale k ešte dôkladnejšiemu uvedomeniu si, ako sa cíti človek, ktorý má nedostatok. **Preto: ak dnes prežívame nedostatok, dôverujme Pánu Bohu, hľadajme v prvom rade Jeho blízkosť a nezabudnime byť starostliví a dobroprajní voči iným.**

V bohatstve máme Pánu Bohu ďakovať a chváliť Ho, pretože si máme uvedomovať, že by sme nič nemali a nič by sme nedosiahli, nebyť Božieho požehnanie. To si vyžaduje absolútnu pokoru a postoj závislosti na Pánovi. V čase bohatstva máme teda vidieť hodnotu pozemských darov ako následok Božej milosti, ktorá sa prejavuje aj tým, že máme dostatok všetkého. V čase hojnosti máme vnímať, že – napriek tomu, nie poklady tohto sveta sú dôležité a trvácne, ale poklady, ktoré si zhromažďujeme cez vieru, lásku a službu. Naše bohatstvo nám nedáva právo ponížovať, využívať alebo týrať tých, ktorí také „šťastie“ nemajú. Práve naopak: Pán Boh nám dáva navyše, aby sme sa podelili s tým, čo nám doprial a požehnal a stali sa prínosom pre tento svet. **Preto: ak dnes prežívame dostatok či nadbytok, poďakujme Pánu Bohu za všetko, čo máme, vyjadríme svoju poníženosť pred Ním a nezabudnime pomáhať tým, ktorí to potrebujú.**

Nech nás chudoba ani bohatstvo nezvedú od Pána Boha. Aby sme si nepovedali: zájdem za inými bohmi, budem sa spoliehať na seba, zabudnem na Boha a Jeho príkazy, pretože mám málo alebo veľa. Nič nestojí za to, aby sme sa spreneverili tým Božím cestám. Budme teda za každých okolností verní, vďační, milosrdní a láskaví. Pán Boh nech nám v tom pomáha. Amen.